

Pomladanske počitnice

Pomladanske počitnice z vrtcem. Ne, to so jasli, pazi. Gremo? Gremo. Brez dvoma? Seveda. Tudi če ima naša »pupa« tiste dni rojstni dan? Ja, bo pa praznovala na malo drugačen način, med prijatelji, ki jih midva ne pozna. Mravljinci po hrbtu. Ima že prijatelje, ki jih ne pozna, in ni stara niti dve leti! Tako se je začela priprava na prve skupne počitnice, odkar se nama je pridružila »ta mala«. Zreče. Kje pa je to? Ne vem, vem pa, da so tam toplice. Spakiramo avto do zadnjega razpoložljivega kvadratnega centimetra, saj z otroki nikoli ne veš, kaj boš potreboval, še posebno če je prvomajsko vreme negotovo. Upamo, da bo na poti zaspala, da bomo lahko vozili brezskrbno, ne da bi bilo treba prepevati njene najljubše pesmi, ki jo verjetno pojejo vzgojiteljice, midva pa ne pozna besed. Tokrat naju doleti sreča, hura, pozneje pa izvemo, da nekaterim drugim družinam ni šlo enako dobro.

Čim se približujemo cilju, nam postaja vse bolj jasno, zakaj se kar nekaj let vzgojiteljice vračajo v Gorenje pri Zrečah: krajina je slikovita, lepo urejena in posejana z domačijami, zelenice so porasle s prekrasnimi sadnimi drevesi, za njimi pa se dvigajo še zasnežena pobočja. Dom, ki nas bo te dni gostoval, je zelo udoben, pred njim pa je gostilna, ki bo kmalu postala zabavno prizorišče za starše. Takoj po namestitvi v domu, devet družin z dvanajstimi otroki in tremi vzgojiteljicami grejo v bazen. Toplice. Prijetno topla termalna voda. Veliko skupnega plavanja v velikem in malem bazenu, pa še v masažnih bazenih. Najbolj priljubljena vodna atrakcija? Mali rdeči tobogan v čofotalniku. Saj ni treba povedati, da so otroci splezali tistih par stopnic na stotine krat, kajne? Nič adrenalinskega v primerjavi s tem, kar se je dogajalo »pred Kristusom«, kot je eden izmed očkov opredelil svoje življenje pred rojstvom otrok. Velik nasmeh na obrazih, ko se spustijo po toboganu, in zadovoljna utrujenost po tako intenzivni športni aktivnosti pa sta čisto dovolj, da starši pozabimo na to, česar trenutno si ne moremo privoščiti.

Po večerji nas v domu čaka praznovanje. Ko vzgojiteljice pravijo, da bomo zapeli »vse najboljše«, si vsak malček izbere svoj stolček, se vsede in tiho počaka, da dospe torta s svečkami do sredine mizice. Neverjetno. Trenutek tišine. Verjetno so vzgojiteljice tudi čarodejke. Zapojemo, pihamo, zaploskamo in se vsi malo posladkamo, potem pa hitro poslušat pravljico. Vzgojiteljice so se že v različnih priložnostih izkazale izredno spretno v pripovedovanju zgodb, tokrat pa še bolj. Potem pa vsi več ali manj hitro spat: jutri nas čaka naporen dan.

In res je: čeprav se je vikend začel, je v Gorenjah vse malo posebno in otroci in starši bodo preživeli dopoldne ločeno. Ne samo malčki. Tudi starejši sestrici ostaneta raje z vzgojiteljicami, na veliko presenečenje staršev, ki so že imeli pripravljene različne družinske načrte v primeru lepega ali slabega vremena. Midva sva radovedna, rada bi vedela, kaj bodo otroci počeli, obenem pa je za nas prvič, ko si lahko privoščiva nekaj časa zase, in čutiva, da je tako tudi za ostale. Kaj pa zdaj? Dan je sončen, okolica nudi veliko možnosti razvedritve. Stopim čez prag doma, pridružim se ostalim. Iz navade vzamem s seboj še njeno bundo in malico. Joj, ne, saj ni treba, in se vrnem nazaj. Kako naj se odločiva, kaj naj bi počela? Potrebujeva kavico. Ista misel, ki so jo imeli vsi odrasli. Dobro, prečkamo cesto in naročimo kavico, ki je med nami zaslovela pod italijanskim imenom »il caffè dei vecchi«. Tu pa se začne pravo izpostavljanje stikov z ljudmi, s katerimi dnevno deliš ne samo parkirišče in slačilnico jasli, ampak tudi starševske izkušnje, ostajajo pa ti še vedno tuji, saj je ritem sodobnega življenja tako hiter, da si do zdaj z njimi spregovoril le nekaj besed. In tako se zavedaš, da to, kar ti doživljaš s svojim otrokom, od presenečenj do razočaranj, od zadovoljsva in ponosa do eksistencialnih dvomov, ni le nekaj, kar lahko deliš z ostalimi, ki te razumejo, a je tudi lahko dober razlog za veliko smeha. To pa naj ostane skrivnost tistih, ki so sedeli pri isti mizi ob kavici.

Po jutranji sprostitvi smo spet vsi skupaj, pripravljene na nove dogodivščine. Kmetija nas čaka, z velikimi in manjšimi živalmi, od krav do zajčkov, od koz do rac in prašičkov, pa tudi puran, ki ga je naša pupa opredelila

kot »velika kokoš«, pa še traktor, prava zanimivost predvsem za pogumne fantke. To pa ni navadna kmetija, kjer si lahko ogledaš živali in kmečka opravila: že ob prihodu lahko občutiš, da je to gostoljubna družina, ki vsako leto rade volje sprejme nove člane. Tako se po ogledu mlajši in starejši poveselimo ob obilni pogostitvi, zvokih harmonike in prijetnem petju, popoldan pa počasi mineva, dokler se odslovimo z zadnjim kozarcem in piškotom.

Potem je že čas večerje, a predvsem večernega programa, pri katerem starši aktivno sodelujejo. Kot marljivi učenci se razdelimo v dve skupini: eni se pripravljajo na upodabljanje pravljice, drugi se z otroki ukvarjajo z ročnim delom. V tej skupini se nihče ne obotavlja, nihče ne miruje. Kdo ima škarje? Kje je lepilo? Poberi barvice! Košček traka, prosim. Vsi smo popolnoma zatopljeni v različne dejavnosti in, čeprav rezultat ni vreden kraškega pusta, smo vsi zelo ponosni na svoje papirnate lanterne. Pridružimo se ostalim in si navdušeno ogledamo igrico, v kateri nastopajo mamice in očki oblečeni v miško, ježka, žabo, zajčka, drevo... pa alkohol v tem ni imel nobene vloge: vse to storimo samo iz ljubezni do svojih otrok pa tudi zato, ker je zabavno, čeprav se v vsakdanjem življenju kot odrasli delamo, da ni. Za zaključek nas čaka še prvomajski kres s spremljavo harmonike. Starši in otroci občudujemo mali ogenj v lanterni in veliki prasketajoči ogenj kresa, kljub mrazu, ni pa jasno, kdo je bolj utrujen in se bo prej predał spancu.

In tako je že nedelja. Še par prostih ur pred odhodom. Dežuje, kaj če bi si spet privoščili »il caffè dei vecchi« v gostilni nasproti ceste? Prijetno druženje, izmenjava izkušenj, kar precej sproščenege smeha. Bliža se čas vrnitve domov. Mešani občutki. Imeli smo se prav lepo. Lepo je bilo spoznati prijazne ljudi in upamo, da bodo še podobne priložnosti. Otroci so se zabavali med sabo, z nami, pa predvsem z vzgojiteljicami, ki niso samo to do naših otrok, a veliko več. Zdaj pa gremo, preden »ta mala« spet ugasne luč v akvariju v jedilnici in ribice poginejo. Bogve ali bodo še žive prihodnje leto. Saj se vrnemo, res? Res?!?